

มุมมองชีวิต สิทธิการใช้ชีวิตและจริยธรรมการดำเนินชีวิตตามแนวศาสนาคริสต์

Life Perspectives, Rights of Life and Ethics of Christian Life

¹พระครูปลัดจามร กตคุโณ (ศิลปวิทยาดิลก)

¹Phrakrupalad Jamorn Kataguno (Silapavithayadilok)

¹คณะพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

¹Faculty of Buddhism, Mahachulalongkornrajavidyalaya University.

¹Corresponding Author's Email: Mornin9way@gmail.com

Received: September 9, 2025; **Revised:** December 9, 2025; **Accepted:** December 11, 2025

บทคัดย่อ

มุมมองชีวิตตามแนวศาสนาคริสต์ให้ความสำคัญกับการใช้ชีวิตตามคำสอนของพระเยซู โดยเน้นการรักพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์เป็นหลัก ชีวิตมีคุณค่าเพราะมนุษย์ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า ดังนั้น จึงมีศักดิ์ศรีและสิทธิในการมีชีวิต การดำเนินชีวิตตามหลักศาสนาคริสต์คือการทำตนให้เป็นแบบอย่างแห่งความรัก ความเมตตา ความอดทน และความซื่อสัตย์ เพื่อสะท้อนคุณค่าของความเชื่อ และยึดมั่นในการทำตามพระบัญญัติสูงสุด คือการรักและปรนนิบัติพระเจ้ายกกับการรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง มุมมองชีวิตตามแนวคริสต์ศาสนา ชีวิตเป็นของขวัญจากพระเจ้า ชีวิตมนุษย์มีคุณค่าและศักดิ์ศรีสูงสุด เพราะถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า เป้าหมายชีวิตคือการเข้าใกล้พระเจ้า คริสเตียนเชื่อว่าการดำเนินชีวิตที่ดีคือการมีความรักต่อพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ เพื่อเข้าถึงอาณาจักรแห่งพระเจ้า สิทธิในการดำเนินชีวิตตามแนวคริสต์ศาสนา สิทธิในการมีชีวิต ชีวิตมนุษย์มีคุณค่าในตัวเองและไม่ควรถูกพรากไป แม้ในกรณีที่ต้องการตายก็ตาม สิทธิในการได้รับความรัก ความเมตตา และความยุติธรรม คริสเตียนมีสิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือเมื่อตกทุกข์ได้ยาก และได้รับการดูแลให้มีปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิต จริยธรรมการดำเนินชีวิตตามแนวคริสต์ศาสนากำหนดขึ้นด้วยความรัก หัวใจของจริยธรรมคริสเตียนคือการรักพระเจ้าสุดหัวใจและรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง การทำตาม "กฎทอง" (Golden Rule) คือ ปฏิบัติต่อผู้อื่นเหมือนที่ตนเองปรารถนาให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อตน การแสดงออกผ่านการกระทำ การดำเนินชีวิตด้วยความซื่อสัตย์ ความอดทน และความกรุณา เป็นการประกาศข่าวประเสริฐอย่างมีประสิทธิภาพ การเสียสละและการช่วยเหลือผู้อื่น คริสเตียนมุ่งเน้นการแบ่งปันสิ่งของ การช่วยเหลือผู้ที่ยากจนที่สุดและเปราะบางที่สุด การอุทิศตนต่อพระเจ้าคือ การนมัสการ การอธิษฐาน การศึกษาพระคัมภีร์ และการบริจาคให้กับคริสตจักร

คำสำคัญ: ศาสนาคริสต์; ชีวิต; จริยธรรม

Abstract

The Christian perspective on life emphasizes living according to the teachings of Jesus, emphasizing love for God and fellow human beings. Life has value because humans were created in the image of God and therefore have dignity and the right to life. Living according to Christianity involves setting an example of love, compassion, patience, and honesty, reflecting the values of faith and adhering to the highest commandment: loving and serving God and loving fellow human beings as oneself. The Christian perspective on life: Life is a gift from God. Human life has the highest value and dignity because it is created in the image of God. The goal of life is to draw near to God. Christians believe that living a good life means loving God and fellow human beings in order to reach the kingdom of God. Rights to live according to Christianity: The right to life. Human life has intrinsic value and should not be taken away, even when one wishes to die. The right to love, compassion, and justice. Christians have the right to receive help in times of need and to be provided with the basic necessities of life. Ethics of living according to Christianity: Living with love. The heart of Christian ethics is to love God with all one's heart and love fellow human beings as oneself. Following the "Golden Rule" means treating others as one would want to be treated. This is expressed through actions. Living a life of honesty, patience, and compassion is the most effective way to proclaim the gospel. Sacrifice and helping others are essential. Christians emphasize sharing material things and helping the poorest and most vulnerable. Devotion to God is manifested in worship, prayer, Bible study, and giving to the church.

Keywords: Christianity; Life; Ethics

บทนำ

ในโลกปัจจุบัน ผู้มีศรัทธามักพบว่าตนเองต้องเดินทางไปในสถานที่ทำงาน โรงเรียน และชุมชนที่ความเชื่อของพวกเขาไม่ได้รับการเผยแพร่หรือได้รับการเฉลิมฉลองอย่างเปิดเผย การดำเนินชีวิตตามค่านิยม คริสเตียนในสภาพแวดล้อมที่เน้นเรื่องศาสนาเป็นหลักอาจเป็นเรื่องที่ท้าทาย แต่ก็ยังเป็นโอกาสอันล้ำค่าที่จะได้สะท้อนความรัก ความเมตตา และความเข้มแข็งที่ศรัทธาอบให้ ในบทความนี้ เราจะพบวิธีปฏิบัติในการดำเนินชีวิตตามความเชื่อคริสเตียนอย่างแท้จริงและสง่างาม แม้จะอยู่ท่ามกลางผู้คนที่อาจมีความเชื่อไม่เหมือนกันก็ตาม จำเป็นจะต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ 1) เข้าใจแก่นแท้ของศรัทธาของคุณ (นาม สวงนทรัพย์, 2537) การมองศรัทธาเป็นเพียงกฎเกณฑ์หรือธรรมเนียมปฏิบัติทางวัฒนธรรมอาจเป็นเรื่องง่าย แต่แก่นแท้ของศาสนาคริสต์คือความสัมพันธ์กับพระคริสต์ การดำเนินชีวิตตามความเชื่อในโลกฆราวาสเริ่มต้นด้วยการเข้าใจความหมายของการเป็นผู้ติดตามพระเยซูในระดับส่วนบุคคล จำไว้ว่าแก่นแท้ของชีวิตคริสเตียนไม่ได้อยู่ที่การ

ปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติภายนอก แต่อยู่ที่การเปลี่ยนแปลงจากภายใน พระเยซูทรงเน้นย้ำถึงความรัก ความอ่อนน้อมถ่อมตน และการรับใช้ การมุ่งเน้นคุณค่าเหล่านี้จะช่วยให้คุณหลีกเลี่ยงการตกอยู่ภายใต้ กฎเกณฑ์ และใช้ชีวิตที่สะท้อนถึงพระทัยของพระคริสต์ในทุกสถานการณ์ 2) ดำเนินชีวิตด้วยความอ่อนน้อม ถ่อมตนและความเห็นอกเห็นใจ (พระมหาจินดา อาจารย์กุสโล, 2525) ในสภาพแวดล้อมทางโลก ผู้คนมักมองว่า ศาสนาเป็นสิ่งที่แบ่งแยกหรือกีดกันผู้อื่น การแสดงความถ่อมตนสามารถช่วยขจัดความเข้าใจผิดเหล่านี้ได้ อัครสาวกเปาโลเตือนเราว่า “อย่าทำอะไรด้วยความทะเยอทะยานหรือความถือตน แต่จงถ่อมตนและเห็นคุณค่า ผู้อื่นมากกว่าตนเอง” การเคารพและให้คุณค่าผู้อื่นอย่างที่เขาเป็น แสดงให้เห็นถึงความรักของพระคริสต์ใน แบบที่สะท้อนถึง แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้ตระหนักว่าเป็นเช่นนั้นก็ตาม ความเห็นอกเห็นใจช่วยส่งเสริมการ เชื่อมโยงที่เหนือกว่าระบบความเชื่อ ช่วยให้เราสามารถค้นพบจุดร่วมและความเคารพซึ่งกันและกัน (สุชีพ ปุญญานุภาพ, 2516)

ข้าพเจ้าจึงอยากจะศึกษาและทำความเข้าใจในเรื่องของ มุมมองชีวิต สิทธิการใช้ชีวิตและจริยธรรม การดำเนินชีวิตตามแนวศาสนาคริสต์เพื่อเข้าใจในความแตกต่างระหว่างศาสนามากยิ่งขึ้น ชีวิตหรือตัวตนของ เรานั้นนับว่าเป็นสมบัติที่มีค่ามากที่สุดในการเกิดมาเป็นมนุษย์ และเป็นสิ่งที่หาได้ยากที่สุด เราจึงต้องทะนุ ถนอมให้ดี คำว่าชีวิตไม่เพียงแค่วิชีวิตของตนเองเท่านั้น แต่ยังมุ่งให้มนุษย์รู้จักเคารพต่อชีวิตของผู้อื่นอีกด้วย ชีวิตในศาสนาคริสต์ ความหมายของชีวิตเชื่อมโยงกับการมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า และการดำเนินชีวิตตาม พระประสงค์ของพระองค์ โดยมีเป้าหมายสูงสุดคือการมีชีวิตนิรันดร์ในสวรรค์ ชีวิตในโลกนี้เป็นเพียงการ เตรียมพร้อมสำหรับการมีชีวิตนิรันดร์ และการใช้ชีวิตเพื่อพระเจ้าหมายถึงการดำเนินชีวิตด้วยความรัก ความ เมตตา และการรับใช้ผู้อื่น

มนุษย์มีสิทธิโดยตัวเองที่จะสืบต่อความมีชีวิตนั้น การทำให้กายมนุษย์ไม่มีการสืบต่อ รวมไปถึงการ ทำให้เสียภาวะปกติ เช่นทำให้ร่างกายได้รับความลำบาก ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง ถือเป็นการละเมิดสิทธิในชีวิต ศาสนาคริสต์มีพระคัมภีร์ที่สนับสนุนการไม่ละเมิดสิทธิในชีวิต "สิทธิการใช้ชีวิต" หรือ "สิทธิในการมีชีวิต" คือสิทธิ ขั้นพื้นฐานของมนุษย์ในการมีชีวิตอยู่และได้รับการคุ้มครองชีวิตอย่างปลอดภัย. สิทธินี้ได้รับการยอมรับและ คุ้มครองโดยกฎหมายและรัฐธรรมนูญต่างๆ. สิทธิในการมีชีวิตไม่ได้หมายถึงเพียงแค่อะไรก็ตามที่มีชีวิตอยู่ แต่ยังรวมถึง การมีชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรีและได้รับการดูแลสุขภาพ โภชนาการ และความเป็นอยู่ที่ดี

การดำเนินชีวิตของคริสต์ศาสนิกชนหมายถึง ชีวิตเพื่อพระคริสต์ ไม่ใช่เพื่อตัวเราเอง หนึ่งในสิ่งสุดท้ายที่ พระเยซูบอกกับสาวกของพระองค์คือสอนผู้คนให้ “เชื่อฟังทุกสิ่งที่เราสั่งเจ้าไว้” พระเยซูทรงสั่ง และในฐานะ สาวกของพระองค์ เราสอนคำสั่งและการเชื่อฟังด้วย คำสั่งเหล่านี้ไม่ใช่หนทางแห่งความรอดและไม่ใช่ มาตรฐานของการประณาม แต่เป็นคำสั่งจากพระบุตรของพระเจ้า ผู้คนควรเชื่อฟังพระองค์ไม่ใช่เพราะกลัวการ ลงโทษ แต่เพียงเพราะพระเจ้าช่วยให้รอดตรัสเช่นนั้น เราเชื่อว่าคำสั่งของพระองค์เป็นประโยชน์สำหรับตัวเรา เอง การเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์แบบไม่ใช่เป้าหมายของชีวิตคริสเตียน แต่เป้าหมายของชีวิตคริสเตียนคือการรัก พระเจ้า พระเจ้ากำลังเปลี่ยนแปลงเราให้เป็นรูปลักษณ์ของพระคริสต์ ด้วยพระคุณและพลังอำนาจของพระเจ้า เราจึงเป็นเหมือนพระคริสต์มากขึ้น พระบัญญัติของพระองค์ไม่เพียงแต่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมภายนอกเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับความคิดและแรงจูงใจในใจของเราด้วย ความคิดและแรงจูงใจในใจของเราเหล่านี้ต้องการ

พลังแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ เราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งเหล่านี้ได้ด้วยพลังแห่งความตั้งใจเพียงอย่างเดียว

สำหรับการศึกษาต่อประเด็นคำถามดังกล่าว ผู้เขียนได้ใช้การศึกษาเอกสาร จากเอกสารสำคัญในคริสต์ศาสนา ได้แก่ พระคัมภีร์ หนังสืออธิบายข้อคำสอน และหนังสืออธิบายคำสอนในคริสต์ศาสนา ทั้งที่เป็นเอกสาร ตำรา และบทความทางวิชาการ เพื่อให้ความกระจ่างชัดเจนต่อโลกทัศน์ เพื่อให้ทราบแนวทางที่มีในการดำเนินชีวิตของคริสต์ศาสนิกชนอย่างถูกต้องต่อไป

ความหมายของชีวิตและมุมมองหลักของชีวิตตามแนวศาสนาคริสต์

คริสต์ศาสนามีคำสอนหลายเรื่องคล้ายคลึงกับศาสนาพราหมณ์-ฮินดู ซึ่งเป็นเทวนิยมซึ่งเชื่อในเรื่องเทพเจ้า เชื่อในอำนาจศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่นอกตัวมนุษย์ ขณะที่พุทธศาสนาเป็นอเทวนิยม สอนว่าสิ่งนั้นไม่มีอยู่จริง ความจริงคือตัวมนุษย์สามารถหลุดพ้นเองได้โดยไม่ต้องอาศัยสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ด้วยการฝึกปฏิบัติ ศีล สมาธิ และปัญญา ศาสนาคริสต์มองว่ามนุษย์ไม่ใช่เจ้าของชีวิตของตน พ่อแม่ก็ไม่ใช่เจ้าของชีวิตที่ตนให้กำเนิดพ่อแม่เป็นส่วนหนึ่งในการสร้างของพระเป็นเจ้า การให้กำเนิดชีวิตมนุษย์เป็นอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือธรรมชาติ ตัวอย่างเช่นการปลูกถั่วเขียว มนุษย์นำถั่วเขียวไปใส่ในถาดและรดน้ำ นำไปไว้ในสถานที่และอุณหภูมิที่เหมาะสม มนุษย์ไม่ใช่ผู้ทำให้ถั่วเขียวงอก แต่เป็นอำนาจเหนือธรรมชาติ เพราะถั่วเขียวที่ปลูก ไม่ใช่ทุกเมล็ดจะงอก ฉะนั้นฉันนั้น พ่อแม่เป็นเพียงผู้สร้างโอกาสและสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมแต่พระเจ้าเป็นผู้บันดาลให้ชีวิตมนุษย์เกิดขึ้น

ในศาสนาคริสต์ ความหมายของชีวิตเกี่ยวข้องกับการมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าและความรักต่อผู้อื่น (สดด. 36:7) ที่ประกอบด้วย

1. ชีวิตเป็นของขวัญจากพระเจ้า คริสเตียนเชื่อว่าชีวิตเป็นของขวัญที่พระเจ้าประทานให้ และมีจุดประสงค์ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้

2. การรับใช้พระเจ้าและการมีชีวิตที่สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระองค์ การดำเนินชีวิตตามหลักคำสอนของพระเยซูคริสต์ พระเยซูตรัสว่า” เพราะผู้ใดประพฤติตามพระประสงค์ของพระเจ้า ผู้นั้นเป็นพี่น้องและมารดาของเรา” การรักผู้อื่น และการเป็นพรแก่สังคมเป็นสิ่งที่สำคัญ

3. การดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระเยซู (2 ทธ. 3:12) การดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์ในการรักผู้อื่น การให้อภัย และการเสียสละ เป็นส่วนหนึ่งของการค้นหาความหมายของชีวิต

4. ชีวิตนิรันดร์ คริสเตียนเชื่อว่าชีวิตไม่ได้จบสิ้นลงเมื่อตายไปแล้ว แต่ยังมีชีวิตนิรันดร์ในสวรรค์สำหรับผู้ที่ยึดมั่นในพระเยซูคริสต์

ในมุมมองทางปรัชญา อริสโตเติล ให้ความหมายคำว่า ชีวิต คือการใช้ชีวิตอย่างมีคุณธรรมและบรรลุถึงศักยภาพสูงสุดของตนเอง ซึ่งนำไปสู่ความสุขและความเจริญรุ่งเรือง อริสโตเติลเชื่อว่ามนุษย์เป็นสัตว์ที่มีเหตุผล และการใช้เหตุผลอย่างเต็มที่คือสิ่งที่ทำให้มนุษย์แตกต่างจากสัตว์อื่นๆ เขาเน้นย้ำถึงความสำคัญของการใช้ชีวิตอย่างมีคุณธรรม ซึ่งหมายถึงการปฏิบัติตามหลักศีลธรรมและคุณธรรมต่างๆ เช่น ความกล้าหาญ

ความพอประมาณ ความยุติธรรม และความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การใช้ชีวิตอย่างมีคุณธรรมนี้จะนำไปสู่ความสุขและความเจริญรุ่งเรือง ซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดของชีวิตมนุษย์ นอกจากนี้ อริสโตเติลยังให้ความสำคัญกับการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและการมีส่วนร่วมในการเมือง เขาเชื่อว่ามนุษย์เป็นสัตว์สังคม และการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและการทำหน้าที่พลเมืองที่ดีก็เป็นส่วนหนึ่งของการใช้ชีวิตอย่างมีความหมาย โดยสรุปแล้ว ความหมายของชีวิตสำหรับอริสโตเติล คือการใช้ชีวิตอย่างมีเหตุผล มีคุณธรรม และมีส่วนร่วมในสังคม เพื่อบรรลุถึงความสุขและความเจริญรุ่งเรือง

มุมมองของชีวิตตามแนวศาสนาคริสต์มองว่า ชีวิตเป็นของขวัญจากพระเจ้า และมีจุดมุ่งหมายเพื่อความสัมพันธ์กับพระองค์และผู้อื่น การดำเนินชีวิตตามหลักคำสอนของพระเยซูคริสต์ การเชื่อฟังพระเจ้า และการรักเพื่อนมนุษย์ คือแนวทางในการใช้ชีวิตอย่างมีความหมายและนำไปสู่ชีวิตนิรันดร์ ตระหนักถึงกรอบความคิดทางจริยธรรม ตระหนักว่ามนุษย์ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามรูปลักษณ์ของพระเจ้าเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีศีลธรรมโดยพื้นฐาน นอกจากนี้ เรายังตระหนักอีกด้วยว่าความดี ความรัก ความศักดิ์สิทธิ์ พระคุณ และความจริงที่เป็นรูปธรรมอย่างสมบูรณ์อยู่ในพระเยซูคริสต์ (ยอห์น 1:14) มุมมองชีวิตแบบคริสเตียนเป็นแนวทางในการมองชีวิตอย่างสอดคล้องกัน โดยมองโลกในมุมมองที่แตกต่างในทิศทางเมื่อต้องเผชิญกับจิตวิญญาณยุคใหม่หรือแนวทางฆราวาสกับความจริงและศีลธรรม ความกลัวเกี่ยวกับอนาคต ความทุกข์ โรคภัย และความยากจนนั้นได้รับอิทธิพลมาจากมุมมองของชีวิตแบบคริสเตียนที่ยึดโยงกับการไถ่บาปของพระคริสต์และความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น มุมมองโลกแบบคริสเตียนยังให้ความหมายและจุดมุ่งหมายสำหรับทุกแง่มุมของชีวิต อันประกอบด้วย

1. ชีวิตเป็นของขวัญจากพระเจ้า (สดด. 139:14) คริสเตียนเชื่อว่า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์และมอบชีวิตให้เป็นของขวัญที่มีค่า ทุกชีวิตมีคุณค่าและความสำคัญ สะท้อนถึงความเชื่อทางศาสนาและปรัชญาหลายประการ ได้แก่ 1.1 ความเชื่อทางศาสนา (ปฐมกถา 1:2) คุณค่าของชีวิต (โรม 14:12) 1.3 ความรับผิดชอบ (กาลาเทีย 5:19) 1.4 ความหวังและกำลังใจ (โรม 8:24) 1.5 ความเชื่อในแผนการของพระเจ้า (ยอห์น 16:33)

2. ความสัมพันธ์กับพระเจ้า (โรม 5:8-10) ความสัมพันธ์กับพระเจ้าเป็นเรื่องส่วนบุคคลและมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่มีความเชื่อทางศาสนา ความสัมพันธ์นี้สามารถพัฒนาและเสริมสร้างได้ผ่านการเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าประกอบด้วย 2.1 การอธิษฐาน (1 ธส. 5:16) 2.2 การเชื่อฟัง (1ซมอ. 15:22) 2.3 การรับใช้ (ยอห์น 6:25)

3. ความรักและบริการผู้อื่น (ยอห์น 3:16) การรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง เป็นหลักธรรมสำคัญในศาสนาคริสต์ ได้แก่ 3.1 การช่วยเหลือผู้อื่น (กท. 6:2) 3.2 การให้อภัย (มาระโก 11:25) 3.3 การเสียสละ (มธ. 18:24)

4. การดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระเยซู (โรม 12:2) การดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระเยซู หมายถึง การประพฤติตนตามแบบอย่างที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างไว้ ได้แก่ ความรัก (ยอห์น 3:16) ความเมตตา (ลก.6.36) การให้อภัย (มาระโก 11:25) การรับใช้ (ยอห์น 6:25) การเชื่อฟังพระเจ้า (ปฐมกถา 1:2) และการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ปราศจากบาป (1 ยอห์น 3:6)

5. ความหวังในชีวิตนิรันดร์ (ยน 3:16) คริสเตียนเชื่อว่าชีวิตบนโลกนี้เป็นเพียงช่วงหนึ่งของการเดินทาง และชีวิตนิรันดร์กับพระเจ้าคือเป้าหมายสูงสุด การดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้าจะนำไปสู่ความรอดและการมีชีวิตนิรันดร์

6. การฟื้นคืนชีพ การฟื้นคืนชีพ (มธ. 28:1) การฟื้นคืนชีพของพระเยซูคริสต์เป็นรากฐานของความเชื่อในศาสนาคริสต์ ซึ่งเป็นเครื่องยืนยันถึงชัยชนะของพระเจ้าเหนือความตาย และเป็นความหวังของคริสเตียนที่จะได้รับชีวิตใหม่

7. อาณาจักรของพระเจ้า (ลก. 17:20) การสร้างอาณาจักรของพระเจ้าบนโลกนี้ โดยการดำเนินชีวิตตามหลักธรรมคำสอนของพระเจ้า และการส่งเสริมความยุติธรรม ความสงบสุข และความรักในสังคม(ศาสนาจักรของพระเยซูคริสต์ ออนไลน์)

หนึ่งในวิธีที่ดีที่สุดในการดำเนินชีวิตตามค่านิยมคริสเตียนคือการกระทำมากกว่าคำพูด ในสภาพแวดล้อมทางโลก การแสดงการประกาศข่าวประเสริฐอย่างเปิดเผยอาจไม่เหมาะสมเสมอไป อย่างไรก็ตาม การดำเนินชีวิตด้วยความซื่อสัตย์ ความอดทน และความกรุณานั้นมีความหมายมากมาย พระเยซูตรัสไว้ในมัทธิว 5:16ว่า “จงส่องสว่างแก่คนทั้งหลาย เพื่อเขาจะได้เห็นความดีของท่าน และสรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์” ลองพิจารณาว่าคุณจะสามารถให้การกระทำของคุณสะท้อนคุณค่าแห่งความเชื่อในชีวิตประจำวันของคุณได้อย่างไร ความเมตตา ความอดทน ความซื่อสัตย์ และความเสียสละเป็นคุณสมบัติที่ทุกคนต่างชื่นชมและดึงดูดผู้อื่นให้มาสนใจข่าวสารของพระคริสต์โดยธรรมชาติ

สิทธิการใช้ชีวิตตามแนวทางศาสนาคริสต์

วิการ์ตัน ธาราธิรภาพ กล่าวถึง สิทธิการใช้ชีวิตตามแนวทางศาสนาคริสต์ ว่า มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะมีชีวิตอยู่ และได้รับการปฏิบัติอย่างมีศักดิ์ศรี เนื่องจากมนุษย์ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า นอกจากนี้ ศาสนาคริสต์ยังให้ความสำคัญกับการดำเนินชีวิตอย่างมีศีลธรรม และการแสวงหาความรอดจากบาป โดยผ่านความเชื่อในพระเยซูคริสต์และการดำเนินชีวิตตามคำสอนของพระองค์ สิทธิในการมีชีวิตและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ได้แก่ (วิการ์ตัน ธาราธิรภาพ, 2560)

1. การถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า: ศาสนาคริสต์เชื่อว่ามนุษย์ทุกคนถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า ทำให้มนุษย์มีคุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ “พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และได้ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง” (ปฐมก. 1:26) กล่าวอีกนัยหนึ่ง “รูปลักษณะของพระเจ้า” หมายถึงมนุษย์เป็นเหมือนพระเจ้าและเป็นตัวแทนของพระองค์ในฐานะผู้ปกครองเหนือการสร้างสรรคบริบทของปฐมกาล (ปฐมก. 1:26) เน้นย้ำถึงอำนาจของมนุษย์เหนือโลกที่สร้างขึ้น ในฐานะผู้ที่ถูกสร้างตาม “รูปลักษณะของพระเจ้า” อาดัมและเอวาเป็นรองผู้ปกครองของพระเจ้า พวกเขามีหน้าที่เติมเต็มโลกด้วยลูกหลานที่เป็นผู้ชอบธรรมและถวายเกียรติแด่พระองค์ผ่านการปกครองของพวกเขาบนโลก ดังนั้น รูปลักษณะของพระเจ้าจึงมอบอัตลักษณ์ให้กับมนุษย์ในฐานะผู้ปกครอง และสิ่งนี้ยังทำ หน้าที่ปกครองการสร้างสรรค ด้วย

2. สิทธิในการมีชีวิต: ในศาสนาคริสต์ มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะมีชีวิตอยู่ และได้รับการปฏิบัติอย่างมีศักดิ์ศรี เนื่องจากมนุษย์ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า นอกจากนี้ ศาสนาคริสต์ยังให้ความสำคัญกับการดำเนินชีวิตอย่างมีศีลธรรม และการแสวงหาความรอดจากบาป โดยผ่านความเชื่อในพระเยซูคริสต์และการดำเนินชีวิตตามคำสอนของพระองค์ “มนุษย์มีศักดิ์ศรีสูงส่งก็เพราะว่าพระเยซูเจ้าทรงรับธรรมชาติมาบังเกิดเป็นมนุษย์ การบังเกิดมาเป็นมนุษย์เหมือนกับเรานี้เองช่วยยกระดับมนุษย์ให้สูงส่ง เพราะแม้แต่พระเจ้ายังทรงเลือกที่จะมาบังเกิดเป็นมนุษย์” (ปฐก 1:26)

3. สิทธิในการได้รับการปฏิบัติอย่างมีศักดิ์ศรี: ในยุคที่ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ถูกละเมิดในรูปแบบต่าง ๆ มากมายในประเทศต่าง ๆ และในสังคมต่าง ๆ ทั่วโลก โดยมักจะกระทำในนามของศาสนา จึงจำเป็นต้องเน้นย้ำถึงคุณค่าที่สำคัญนี้คือต้องนำมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันของมนุษย์ ศาสนาทุกศาสนาถือว่ามนุษย์มีความเท่าเทียมกันโดยพื้นฐาน ไม่ว่าจะเข้าใจว่าเป็นผลจากสถานะของพวกเขาในฐานะบุตรของพระเจ้า การเคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์จึงเป็นหลักการพื้นฐานอีกประการหนึ่งของศาสนาทุกศาสนา ความเท่าเทียมกันดังกล่าวมาพร้อมกับความเชื่อที่ว่ามนุษย์ทุกคนสมควรได้รับความเคารพและศักดิ์ศรีในระดับพื้นฐาน ไม่ว่าจะมีความผิดอย่างไรก็ตาม

หลักการนี้จัดการเลือกปฏิบัติต่อผู้คนโดยพิจารณาจากเชื้อชาติ ชาติพันธุ์ บรรพบุรุษ สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม เพศ หรือความพิการ และผู้คนจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ เชื่อว่าหลักการนี้ยังจัดการเลือกปฏิบัติโดยพิจารณาจากรสนิยมทางเพศอีกด้วย เมื่อมองในแง่บวก หลักการศักดิ์ศรีที่เท่าเทียมกันเรียกร้องให้มีการเคารพมนุษย์ทุกคน แม้กระทั่งผู้ที่มีความเห็นไม่ตรงกันอย่างสุดซึ้ง หรือผู้ที่มีวัฒนธรรมหรือวิถีชีวิตที่ดูแปลกแยกสำหรับเรามากที่สุด ดังนั้น การยอมรับคุณค่าที่เท่าเทียมกันของทุกคนจึงมีความจำเป็นต่อการสร้างชุมชนโลกที่สมบูรณ์และสันติภาพในยุคโลกาภิวัตน์นี้ ตลอดทั้งพระคัมภีร์ หลักการแห่งความเท่าเทียมกันนั้นเห็นได้ชัดเจนในหลาย ๆ ด้าน มนุษย์ทุกคนมีความเท่าเทียมกันโดยพื้นฐาน โดยถูกสร้างขึ้นมาอย่างเท่าเทียมกันตามรูปลักษณ์ของพระเจ้า (ปฐก. 1:26) ทุกคนล้วนทำบาป (โรม 3:23) และทุกคนล้วนต้องการการไถ่บาปผ่านทางพระเยซูคริสต์ (กิจการ 15:11) เมื่อกล่าวถึงความยุติธรรมและกฎหมาย มีบางกรณีที่มีความเท่าเทียมกันอย่างเคร่งครัดเป็นสิ่งจำเป็นและทุกคนจะได้รับการปฏิบัติเหมือนกัน (อพ. 30:15) และบางกรณีไม่เป็นเช่นนั้น (ลนต. 5:7)

1. สิทธิในการดำเนินชีวิตตามหลักธรรม ได้แก่

1) ความเชื่อในพระเยซูคริสต์: ศาสนาคริสต์เชื่อว่าการเชื่อในพระเยซูคริสต์และรับเอาพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด จะนำไปสู่การได้รับความรอดจากบาปและการมีชีวิตนิรันดร์ พระเจ้าได้ออกแบบวิธีการเพื่อแยกแยะระหว่างคนของพระองค์และคนที่ไม่ได้เป็นของพระองค์และสิ่งนั้นเรียกว่าความเชื่อ ง่ายมาก ๆ คือเราจำเป็นต้องใช้ความเชื่อเพื่อให้พระเจ้าพอพระทัย พระเจ้าบอกพวกเราว่าความเชื่อนั้นทำให้พระองค์พอพระทัยที่เราเชื่อในพระองค์ถึงแม้ว่าเราไม่สามารถจะเห็นพระองค์ได้ กฎแห่งสำคัญของพระธรรมฮีบรู (ฮบ. 11:6) บอกกับเราว่า "พระองค์ทรงประทานบำเหน็จแก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์" ไม่ได้บอกให้พวกเราที่มีความเชื่อในพระเจ้าเพียงเพื่อจะเอาบางสิ่งจากพระองค์ อย่างไรก็ตามพระเจ้ารักที่จะอวยพรบุคคลผู้ซึ่งเชื่อฟัง

และสัตย์ชื่อ เราจะเห็นตัวอย่างที่ดีพร้อมนี้ในพระธรรมลูกา (ลก. 7:50) พระเยซูร่วมสนทนากับหญิงที่เป็นคนบาปเมื่อพระองค์ทรงแสดงให้เราเห็นว่าทำไมความเชื่อจึงได้รับบำเหน็จ "ความเชื่อของเราช่วยเราให้รอดไปอย่างสงบ" สตรีที่เชื่อมั่นในพระเยซูคริสต์ด้วยความเชื่อนั้น พระองค์ก็จะประทานบำเหน็จแก่เธอ สุดท้ายแล้วความเชื่อคือสิ่งที่ค่าจุนเราจนถึงที่สุด การรู้โดยความเชื่อว่าจะอยู่บนสวรรค์กับพระเจ้าตลอดนิรันดร์ "พระองค์ผู้ที่พวกท่านไม่เคยเห็น แต่พวกท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้พวกท่านไม่เห็นพระองค์ แต่พวกท่านยังเชื่อและชื่นชมยินดี ด้วยความยินดีเป็นล้นพ้นสุดจะพรรณนา เพราะได้รับความรอดแห่งวิญญาณจิตอันเป็นผลจากความเชื่อของพวกท่าน" (1 ปต. 1:8)

2) การดำเนินชีวิตตามคำสอนของพระเยซู: การดำเนินชีวิตตามคำสอนของพระเยซู เช่น การรักเพื่อนบ้าน การให้อภัย การทำความดี เป็นสิ่งที่สำคัญในการดำเนินชีวิตตามหลักธรรมของศาสนาคริสต์ “ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนขอให้เราปฏิบัติต่อกันด้วยความเมตตามากขึ้น ความเอื้อเฟื้อมากขึ้น ความอ่อนน้อมถ่อมตน ความอดทน และการให้อภัยมากขึ้น เรามีความคาดหวังสูงในกันและกัน ทุกคนปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ โลกของเราต้องการให้ดำเนินชีวิตตามพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้าอย่างมีวินัยมากขึ้น แต่วิธีที่เราต้องใช้กระตุ้นตามที่พระเจ้ารับสั่งกับโจเซฟในความเย็นเยือกของคูลีเบอร์ต์คือ ‘โดยการชักชวน โดยความอดกลั้น โดยความสุภาพอ่อนน้อมและความอ่อนโยน,และโดยความรักที่ไม่เสแสร้ง; ... ปราศจากความหน้าซื่อใจคด และปราศจากมารยา’ ” (คพ. 121:41)”

3) การแสวงหาความรอด: คริสเตียนเชื่อว่าทุกคนมีสิทธิที่จะแสวงหาความรอดจากบาป และได้รับพระคุณของพระเจ้า คำถามที่มักได้ยินอยู่เสมอก็คือ “ข้าพเจ้าต้องทำดีประการใด จึงจะได้ชีวิตนิรันดร์ (ความรอด) (มธ.14:16) ทั้งนี้เพราะเขาคิดว่า เขาจะรอดได้โดยการกระทำดีบางประการของเขา ดังนั้นเขาจึงพยายามทำดีในทัศนะของเขาโดยการถือศีลกินบวชบ้าง บำเพ็ญกิริยาบ้าง ให้ทานบ้าง แต่เขาไม่สามารถทำได้ พระเจ้าได้ถึงความพยายามเหล่านี้ว่า “คนเอธิโอเปียเปลี่ยนวรรณะ (ผิว) ของตนเองได้หรือ หรือเสือดาวเปลี่ยนลายของมันได้หรือ ถ้าได้แล้ว เจ้าทั้งหลายผู้เคยกระทำชั่ว จะมากระทำดีได้ ” (ยรม. 13:23)

4. สิทธิในการเลือกนับถือศาสนา: ในศาสนาคริสต์ สิทธิในการเลือกนับถือศาสนาเป็นสิทธิพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน โดยหลักการแล้ว คริสตชนเชื่อว่าทุกคนมีเสรีภาพที่จะเลือกเชื่อ หรือไม่เชื่อในพระเจ้า และเลือกที่จะนับถือศาสนาใด ๆ ก็ได้ หรือไม่นับถือศาสนาเลยก็ได้ หลักการนี้สอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชนสากลที่ว่า บุคคลมีเสรีภาพในการคิด มโนธรรม และศาสนา โดยมีกฎเกณฑ์ ดังนี้

4.1 เสรีภาพในการเปลี่ยนศาสนา: คริสตชนเชื่อว่าบุคคลมีสิทธิที่จะเปลี่ยนศาสนา หรือเลิกนับถือศาสนาใด ๆ ก็ได้

4.2 การแสดงออกทางศาสนา: บุคคลมีสิทธิที่จะแสดงออกซึ่งความเชื่อทางศาสนาของตน โดยผ่านการสอน การปฏิบัติ การนมัสการ และการประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ

4.3 ความเสมอภาคทางศาสนา: ศาสนาคริสต์สอนว่าทุกคนมีความเท่าเทียมกันในสายพระเนตรของพระเจ้า โดยไม่คำนึงถึงศาสนาที่ตนนับถือ

โดยรวมแล้ว ศาสนาคริสต์ให้ความสำคัญกับการดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่า มีศักดิ์ศรี และดำเนินชีวิตตามหลักธรรม เพื่อแสวงหาความรอดและชีวิตนิรันดร์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Robert กล่าวว่า เนื่องจากการเคารพต่อชีวิตและศักดิ์ศรีของมนุษย์เป็นรากฐานของประเพณีทางศาสนาทั้งหมด จึงถือได้ว่าการเคารพต่อเสรีภาพในการคิดและการแสดงออกต้องได้รับการยอมรับว่าเป็นหลักพื้นฐานของศาสนาเช่นกัน ลักษณะเฉพาะของมนุษย์ก็คือความสามารถในการคิดและแสดงออกถึงความคิดและความรู้สึกของตนด้วยคำพูดหรือวิธีการอื่น การจำกัดเสรีภาพในการทำเช่นนี้เป็นการตัดรากเหง้าของความเป็นมนุษย์ของบุคคล เป็นการตัดทอนแก่นแท้ของความเป็นมนุษย์ การยืนยันหลักการพื้นฐานทางศาสนาในสิทธิการใช้ชีวิตของคริสต์เตียน ดังต่อไปนี้

1. ศักดิ์ศรีที่ติดตัวมาแต่กำเนิดของมนุษย์ พระคัมภีร์กล่าวไว้ตั้งแต่ต้นว่ามนุษย์ทุกคนถูกสร้างขึ้นตามรูปลักษณ์ของพระเจ้า (ปฐมก. 1:27) คำประกาศอิสราเอลสร้างขึ้นจากความจริงพื้นฐานนี้ โดยประกาศว่า “เป็นที่ประจักษ์ชัด” ว่ามนุษย์ทุกคนถูกสร้างขึ้นมาเท่าเทียมกันด้วย “สิทธิบางประการที่ไม่สามารถโอนให้ผู้อื่นได้ ซึ่งสิทธิเหล่านี้ได้แก่ สิทธิในการมีชีวิต สิทธิเสรีภาพ และสิทธิในการแสวงหาความสุข”

2. สิทธิมนุษยชนตามธรรมชาติ คำประกาศนี้ระบุว่าสิทธิมนุษยชนไม่ได้มอบให้โดยรัฐบาล แต่เป็นสิ่งที่ติดตัวมนุษย์มาโดยกำเนิด (สดด. 139:13) สะท้อนให้เห็นว่าตั้งแต่ช่วงที่มนุษย์ถือกำเนิดขึ้น เมื่อ “พระองค์ทรงถักทอข้าพเจ้าในครรภ์มารดา” ชีวิตของมนุษย์ “ถูกสร้างขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์และน่ากลัว” ข้อพระคัมภีร์เน้นย้ำถึงคุณค่าโดยธรรมชาติของชีวิตมนุษย์และบ่งบอกถึงสิทธิตามกฎหมาย คำประกาศนี้สร้างขึ้นจากแนวคิดในพระคัมภีร์ที่ว่าบุคคลมีสิทธิที่จะมีชีวิตและอิสรภาพซึ่งพระเจ้าประทานให้ก่อน

3. การปกครองโดยความยินยอมคำประกาศ ระบุว่ารัฐบาลสามารถได้รับอำนาจได้ก็ต่อเมื่อได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองเท่านั้น พระคัมภีร์สอนว่าผู้นำมีหน้าที่รับผิดชอบในการรับใช้และปกป้องประชาชน และต้องรับผิดชอบในการปกครองอย่างถูกต้อง โรม (13:1) กล่าวว่า “ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ปกครอง เพราะไม่มีอำนาจใดเลยนอกจากอำนาจที่พระเจ้าทรงสถาปนาขึ้น อำนาจที่มีอยู่นั้นพระเจ้าทรงสถาปนาขึ้น” แม้ว่าข้อนี้จะกล่าวถึงการยอมจำนนต่อผู้มีอำนาจในการปกครอง แต่ก็หมายความว่าอำนาจในการปกครองได้มาจากการสถาปนาของพระเจ้าและความยินยอมของผู้ปกครอง

4. สิทธิในการปกครองตนเอง คำประกาศดังกล่าวระบุว่า “ประชาชนมีสิทธิที่จะเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิก” รัฐบาล และ “จัดตั้งรัฐบาลใหม่” โดยปราศจากการปกครองที่กดขี่ แนวคิดนี้สะท้อนถึงประเด็นในพระคัมภีร์เกี่ยวกับเสรีภาพ การกำหนดชะตากรรมของตนเอง และแนวคิดที่ว่าประชาชนของพระเจ้าควรมีบทบาทในการกำหนดสังคมของตน

เราเห็นตัวอย่างของการปกครองตนเองแบบมีส่วนร่วมในอพยพ (อพ. 18:21) “แต่จงเลือกคนที่มีความสามารถจากประชาชนทุกคน คือคนที่ยำเกรงพระเจ้า คนที่ไว้ใจได้และเกลียดผลกำไรที่มีขอบ และแต่งตั้งพวกเขาให้เป็นเจ้าหน้าที่ดูแลคนนับพัน ร้อย ห้าสิบ และสิบคน” ข้อความนี้แสดงให้เห็นหลักการที่ประชาชนเลือกผู้นำและมีส่วนร่วมในการปกครองตนเอง

ตัวอย่างจากพันธสัญญาใหม่พบในกิจการ 6 เมื่ออัครสาวกมอบหมายให้สมาชิกของคริสตจักรเลือกผู้นำที่ได้รับมอบหมายมาเพื่อตอบสนองความต้องการเฉพาะบางประการของประชาชน “พี่น้องทั้งหลายจงเลือกคนเจ็ดคนจากพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี เต็มไปด้วยพระวิญญาณและปัญญา เราจะตั้งเขาให้ดูแลความต้องการเหล่านี้ ... และคำกล่าวนี้นี้ทำให้คนทั้งกลุ่มพอใจ...” (กิจการ 6:3)

5. สิทธิในการแสวงหาการเยียวยา คำประกาศนี้ระบุว่าประชาชนมีสิทธิที่จะท้าทายรัฐบาลของตนเกี่ยวกับความคับข้องใจและแสวงหาการเยียวยาเมื่อสิทธิของพวกเขาถูกละเมิด การเยียวยาเป็นหลักการในพระคัมภีร์ พระคัมภีร์สนับสนุนความยุติธรรมให้กับผู้เปราะบางและสนับสนุนสิทธิของผู้ที่ถูกกลั่นแกล้ง (สุภาพิต 31:8-9) ดังเตือนว่า “จงปกป้องผู้ที่ไม่สามารถพูดเพื่อตนเองได้ เพื่อสิทธิของทุกคนที่ขัดสน จงปกป้องและตัดสินอย่างยุติธรรม จงปกป้องสิทธิของคนจนและคนขัดสน”

6. จิตวิญญาณ แห่งการปฏิบัติ คำประกาศอิสรภาพแม้จะไม่ได้ระบุไว้ในพระคัมภีร์อย่างชัดเจน แต่ก็สร้างขึ้นจากค่านิยมและหลักการที่มีอยู่ในอุดมคติในพระคัมภีร์เกี่ยวกับศักดิ์ศรีของมนุษย์ เสรีภาพ ความยุติธรรม และการปกครองที่รับผิดชอบ ในพระคัมภีร์มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับบุคคลและชุมชนที่ยืนหยัดต่อต้านความอยุติธรรม การกดขี่ และการกดขี่ข่มเหง

สิ่งสำคัญคือต้องจำไว้ว่าข่าวสารของพระคริสต์คือความรักและการยอมรับ ไม่ใช่การกล่าวโทษในสภาพแวดล้อมทางโลก คุณอาจพบว่าตัวเองกำลังมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่ดำเนินชีวิตตามค่านิยมหรือวิถีชีวิตที่แตกต่างจากที่พระคัมภีร์สอน แทนที่จะตัดสิน จงเข้าหาปฏิสัมพันธ์แต่ละครั้งด้วยความเห็นอกเห็นใจ พระเยซูทรงสอนว่า “อย่าตัดสิน มิฉะนั้นท่านจะถูกตัดสินเช่นกัน” (มัทธิว 7:1) แทนที่จะมองสถานการณ์ทางโลกว่าเป็นสถานที่แห่งความขัดแย้ง จงมองว่าเป็นโอกาสในการฝึกฝนพระคุณ นี่ไม่ได้หมายความว่า คุณต้องประนีประนอมกับความเชื่อของคุณ แต่คุณควรหาวิธีแสดงออกผ่านความรัก

จริยธรรมการดำเนินชีวิตตามแนวศาสนาคริสต์

จริยธรรม หมายถึงหลักความประพฤติที่อบรมกริยาและปลูกฝังลักษณะนิสัยให้อยู่ในครรลองของคุณธรรมหรือศีลธรรม คุณค่าของจริยธรรมชี้ให้เห็นความเจริญงอกงามในการดำรงชีวิตอย่างมีระเบียบแบบแผน ตามวัฒนธรรมของบุคคลที่มีลักษณะทางจิตใจที่ดีงาม ธีรภัทร์ เสรีรังสรรค์ (2553) กล่าวว่า จริยธรรมหมายถึง หลักเกณฑ์ที่เป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติให้เกิด ความเหมาะสม ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม ซึ่งมีอิทธิพลมาจากหลักความเชื่อหรือคำสอนทางศาสนา ปทัสถานทางสังคม(Social norm) ค่านิยมทางสังคม ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมในสังคมนั้น ๆ และมักจะใช้คู่กันไป หรือใช้แทนคำว่า “คุณธรรม” หรือ “ศีลธรรม” จากความหมายของคุณธรรม จริยธรรมที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า คุณธรรมจริยธรรมเป็นคำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกันในด้านคุณงามความดี กล่าวคือ จริยธรรมคือ ความประพฤติที่ถูกต้องดีงามทั้งกายและวาจาสมควรที่บุคคลจะประพฤติปฏิบัติ เพื่อให้ตนเองและสังคมรอบข้างมีความสุข

จริยธรรม ความหมายตามแนวศาสนาคริสต์ (ethics) หมายถึง หลักศีลธรรมและค่านิยมที่ได้รับจากพระคัมภีร์และคำสอนของพระเยซูคริสต์ 2 ประการ คือ 1) ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ ของพระเจ้า ซึ่งหมายถึง

การดำเนินชีวิตตามทางแห่งความจริง (สดุดี 25:4) และ 2) เชื่อฟังธรรมบัญญัตินั้น (ยอห์น 3:4) พระบัญญัติสองประการนี้ถือว่าดี คือ รักพระเจ้าและรักเพื่อนบ้าน (มธ. 22:37) การ “อาศัยอยู่ในความรัก” คือการอาศัยอยู่ในพระเจ้า ผู้ทรงเป็นทั้งความจริงและความรัก (ยอห์น. 13:34) ซึ่งใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของคริสเตียน จริยธรรมคริสเตียนเน้นความรัก ความยุติธรรม การให้อภัย ความเมตตา และการรับใช้ผู้อื่น โดยมีเป้าหมายสูงสุดคือการดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์ และเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

หลักจริยธรรมคริสเตียนในการดำรงชีวิต หลักแนวทางการประพฤติปฏิบัติของศาสนาคริสต์ หรือ ธรรมิกชนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ หรือ จริยธรรมคริสเตียน คือ พฤติกรรมที่ สอดคล้องกับศีลธรรม (Morality) ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ในคัมภีร์ ดังนั้นรากฐานของจริยธรรมคริสเตียนจึงมาจากแหล่งสำคัญ 3 แหล่งด้วยกัน คือ

1. พระเจ้า พระเจ้าทรงสถาปนาพระวิญญาณ ทรงสากลสถิตอำนาจ และฤทธานุภาพสูง สุดไร้ขอบเขต จำกัด ทรงดำรงพระชนม์อยู่แต่เดิม ทรงเป็นพระผู้สร้างสรรพสิ่งทั้งปวง ทรงสร้าง มนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ มนุษย์จึงมีหน้าที่ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ยกย่องยำเกรง และเชื่อฟังพระองค์ พระลักษณะทางด้านศีลธรรมของพระเจ้าเป็นแบบของจริยธรรมคริสเตียน ที่สำคัญมี 3 พระลักษณะด้วยกัน คือ

1.1 ทรงความบริสุทธิ์ (ลวณ, 19:2) พระเจ้าตรัสว่า... “จงกล่าวแก่ชุมชนอิสราเอล ว่า เจ้าทั้งหลายต้องบริสุทธิ์ เพราะเราพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์...” คริสเตียน ต้องยึดเอาพระลักษณะนี้ของพระเจ้าเป็นแบบอย่างของการดำเนินชีวิตโดยการรักษาศรัทธาทั้งด้านจิตใจและร่างกาย

1.2 ทรงความชอบธรรมและยุติธรรม (สดด. 89:14) ความชอบธรรมและ ความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์ พระลักษณะนี้ของพระเจ้าทำให้คริสเตียน มีความมั่นใจในการปกครองของพระองค์ทั้งในชีวิต ในทรัพย์สิน ในมวลมนุษยด้วยกัน และ ในทางธรรมชาติด้วยว่าพระเจ้าไม่ทรงลำเอียง ดังนั้น คริสเตียนจึงต้องดำเนินชีวิตตามแบบ แห่งพระลักษณะนี้ คือ รักษาความชอบธรรม และความยุติธรรมในสังคมโลก

1.3 ทรงเป็นความรัก (1 ยอห์น. 4:8) “ฉะนั้น เราทั้งหลายจึงรู้ และเชื่อในความ รักที่พระเจ้ามีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก ผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า” ความรักของ พระเจ้าไม่มีขอบเขตจำกัด ไม่น้อมเอียงในด้านใดด้านหนึ่งทรงรักเท่าเทียมกันทั้งคนบาปและ คนชอบธรรม พระคัมภีร์ยืนยันว่าพระองค์ให้ดวงอาทิตย์ ให้อากาศ ให้น้ำฝนและอื่นแก่มนุษย์ ทุกคนเท่าเทียมกัน พระเจ้าจึงเป็นแบบอย่างแห่งความรักที่ต้องการให้คริสเตียน รักคนบาปเพื่อ ที่จะช่วยให้เขาพ้นโทษ รักคนชอบธรรมเพื่อจะให้เขาจำเริญยิ่งขึ้น รักธรรมชาติ เพื่อรักษา สภาพแวดล้อมไว้สำหรับมนุษย์ ในความรักของพระเจ้ายังประกอบไปด้วย (1) ความสุภาพ อ่อนโยน (2) ความเมตตากรุณา (3) พระคุณและความจริง ที่พระเจ้าทรงสำแดงผ่านทาง ความรักของพระองค์

ทั้ง 3 ประการนี้ คือความบริสุทธิ์ ความชอบธรรมและยุติธรรม และความรัก เป็น จริยธรรมที่ คริสเตียนรับมาจากพระเจ้าโดยตรงที่พระเจ้าทรงกระทำผ่านพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วย ให้รอด มาถึงยังมวลมนุษยทั้งปวงเมื่อพระองค์กระทำพระราชกิจในโลกเมื่อ 2 พันปีก่อน (วารสารศิลปวัฒนธรรม ความสุขที่แท้จริง” ฉบับ “อริสโตเติล” ประชุมทรงอิทธิพลที่ไม่ได้เข้าใจยากอย่างที่คิด: 2568)

2. พระคัมภีร์ พระคัมภีร์ถือเป็นกฎหมายสูงสุดของคริสเตียนเป็นพระวจนะของ พระเจ้าที่ถูกบันทึกไว้ โดยการทรงดลใจ (Inspiration) ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (2 ทธ. 3:16) “เพื่อประโยชน์ในการสอน การตักเตือน การว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี การอบรมในทางธรรม เพื่อให้คนของพระเจ้าพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” พระเจ้าทรงเปิดเผยถ้อยคำของพระองค์ผ่านทางผู้เผยพระวจนะที่พระเจ้าทรงใช้ในยุคสมัยจริยธรรมคริสเตียนที่เป็นหลักสำคัญในพระคัมภีร์อยู่ในพระบัญญัติ 10 ประการ (อพย. 20:3) พระบัญญัติ 10 ประการ ได้แบ่งกลุ่มของจริยธรรมออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. พระบัญญัติข้อที่ 1-4 เป็นความรับผิดชอบจริยธรรมของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้า

ข้อ 1 “อย่ามีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือจากเรา” พระผู้สร้างมนุษย์และสิ่งทั้งปวง ทรงความยิ่งใหญ่เหนือสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น ความเป็นคริสเตียนต้องไม่มีพระอื่นอีก

ข้อ 2 “อย่าทำรูปเคารพสำหรับตน” รูปเคารพเป็นปฏิกิริยาที่เกิดจากจินตนา การของมนุษย์ เป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวให้มนุษย์กราบไหว้ที่เกิดจากฝีมือมนุษย์ เอง เทียบกับเป็นการลดมนุษย์ต่ำกว่าสิ่งที่มนุษย์สร้าง

ข้อ 3 “อย่าออกพระนามของพระเจ้าอย่างไม่สมควร” มนุษย์ต้องถวายเกียรติแด่ พระผู้สร้างเสมอ

ข้อ 4 “จงระลึกถึงวันสะบาโต” พระเจ้าต้องการให้มนุษย์มีวันพักผ่อนจากการงาน เพื่อเข้าเฝ้าพระเจ้า พระองค์จึงทรงตั้งวันสุดสัปดาห์ให้เป็นวันบริสุทธิ์สำหรับพระองค์

2. พระบัญญัติข้อที่ 5-10 เป็นความรับผิดชอบจริยธรรมที่มนุษย์มีต่อมนุษย์

ข้อ 5 “จงให้เกียรติแก่บิดา มารดาของเจ้า” พระเจ้าต้องการให้มนุษย์มีความ กตัญญูรู้คุณบิดา มารดา ผู้อาวุโสและบรรพบุรุษ

ข้อ 6 “อย่าฆ่าคน” สังคมมนุษย์ต้องอยู่ด้วยกันอย่างมีสันติภาพของพระเจ้า ปราศจากความโกรธ ความเกลียดชัง ความอาฆาตมาดร้าย

ข้อ 7 “อย่าล่วงประเวณีผิวเมียเขา” เป็นจริยธรรมครอบครัวที่พระเจ้าให้มนุษย์ รักษาความบริสุทธิ์ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ

ข้อ 8 “อย่าลักทรัพย์” การเบียดเบียนผู้อื่นเป็นการกระทำที่เกิดจากความคิดละโมภ ไม่ใส่ใจในสัมมาชีพ ชอบทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ขาดความรัก ขาดความชอบธรรมของพระเจ้าครอบครองจิตใจ

ข้อ 9 “อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน”

ข้อ 10 “อย่าโลภครวเรือนของเพื่อนบ้าน”

จริยธรรมคริสเตียนจากพระบัญญัติ 10 ประการ 2 กลุ่มนี้ พระเยซูคริสต์ทรงลดลงเหลือ ข้อที่ 1 “จงรักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดใจสุดจิตของเจ้า” ข้อที่ 2 “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”

คริสตจักร คริสตจักรของพระเยซูคริสต์ที่ตั้งอยู่ในโลกนี้ เป็นศูนย์กลางแห่งจริย ธรรมคริสเตียน คำสอนด้านจริยธรรมของคริสเตียน พระเยซูคริสต์ทรงกระทำผ่านทางคริสต จักรของพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ในคริสตจักรทรงมีส่วนทำให้คริสตจักรหรือผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์สามารถสำแดงพฤติกรรมให้สอดคล้องกับพระวจนะของพระเจ้าได้ สำคัญที่จริยธรรมเกิดผลในการดำเนินชีวิตคริสเตียน คือ

1. ผู้ที่เชื่อและวางใจในพระเยซูคริสต์ เขาได้รับการไถ่โทษความผิดบาปแล้ว พระเจ้า ทรงประทานความชอบธรรมให้ แล้วให้ดำเนินอยู่ในทางแห่งความชอบธรรมของพระองค์ โดยการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการแสดงออกด้านพฤติกรรม

2. ผู้ที่เชื่อและวางใจในพระเยซูคริสต์ เขาได้ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วโดยพระโลหิตของ พระคริสต์ ทำให้ชีวิตบริสุทธิ์ปราศจากบาป เป็นวิหารที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่และ รักษาความบริสุทธิ์เสมอ เพื่อการดำเนินชีวิตคริสเตียนให้ถือรักษากฎจริยธรรมด้านความบริสุทธิ์

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นเพียงการสรุปโดยย่อของจริยธรรมคริสเตียน ซึ่งในแต่ละหัวข้อ ยังมีแยกย่อยออกไปอีกมากมาย สิ่งสำคัญที่ทำให้คริสเตียนดำเนินอยู่ในจริยธรรมได้นั้น คือ “ต้องยำเกรงและเชื่อฟังพระเจ้า”

การอธิษฐานเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับคริสเตียนที่พยายามดำเนินชีวิตในโลกฆราวาส จงอธิษฐานขอสติปัญญาเพื่อตัดสินใจที่สอดคล้องกับความเชื่อของคุณ แม้ในยามที่รู้สึกอึดอัดหรือท้อแท้ ขอพระเจ้าประทานความกล้าหาญในการปฏิบัติตามความเชื่อของคุณ และเป็นแสงสว่างในสภาพแวดล้อมที่อาจมีความเคลือบแคลงสงสัยหรือแม้แต่เป็นปฏิปักษ์ต่อความเชื่อ จำไว้ว่าพระคัมภีร์สัญญาว่า “ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา จงทูลขอจากพระเจ้า ผู้ประทานให้อย่างเหลือเฟือแก่ทุกคนโดยไม่ทรงตำหนิ” (ยากอบ 1:5) จงใช้เวลาในแต่ละวันเพื่อตั้งสติ แสวงหาการทรงนำจากพระเจ้าในการดำเนินชีวิตตามความเชื่ออย่างมีประสิทธิภาพและถ่อมตน

หลักจริยธรรมในการดำรงชีวิตที่รับผิดชอบต่อสังคม

ไม่มีใครที่อ่านพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่อย่างตั้งใจแล้วจะปฏิเสธความจริงที่ว่า พระเจ้ามีแผนการอันเดียวกันสำหรับคริสเตียนทุกคนขณะที่เขาดำเนินชีวิตในโลกนี้ เป็นความจริงที่พระเจ้าทรงแผนการอันเป็นนิรันดร์ แต่แผนการนั้นก็เป็นแผนการที่นำมาประยุกต์ใช้ได้พระเจ้าทรงพระประสงค์ให้ผู้เชื่อทุกคนเข้าเป็นส่วนหนึ่งในคริสตจักรท้องถิ่นซึ่งเป็น “พระกาย” หรือ “ครอบครัว” ของผู้เชื่อทั้งหลาย ซึ่งเป็นสังคมที่เล็กที่สุดของโลก พระองค์ทรงพระประสงค์ให้ผู้เชื่อเหล่านั้น เอาใจใส่กันและกัน รับใช้ปรนนิบัติกัน สร้างเสริมกันและกันเรื่อยไป หลักจริยธรรม ที่เป็นคุณธรรมและเป็นค่านิยมของคริสเตียนในการดำรงชีวิตที่รับผิดชอบ ต่อสังคม จะยึดพระคริสต์ธรรมคัมภีร์เป็นหลัก ผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ ได้สั่งสอนผู้เชื่อ พระเยซูคริสต์ให้มีส่วนในกิจกรรมอันจะทำให้พระกายของพระเยซูคริสต์ (คริสตจักร) ประสาน งานกันอย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อจะได้จำเริญขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้เขียนพระคัมภีร์ได้ใช้ คำศัพท์ภาษากรีกคำเดียวกันเสมอ เพื่ออธิบายถึงขบวนการเกี่ยวข้อง การแลกเปลี่ยนกันและกัน คือคำว่า *allelon* (อาเลลอน) ซึ่งแปลว่า “ซึ่งกันและกัน” ของคริสเตียนที่พึงมีต่อกัน และกันในการช่วยเสริมสร้างพระกาย ของพระเยซูคริสต์ (คริสตจักร) สิ่งที่ใหญ่กว่าการศึกษาความหมายของคำสั่งสอน คือ สามารถที่เอาคำสอนนี้ไปปฏิบัติได้จริงในชีวิตประจำวัน (ประทีป ฉัตรสุภาวงศ์, 2565) อธิบาย ดังนี้

“ความรักใหญ่ที่สุด” พื้นฐานแห่งการกระทำทุกอย่างอันมีความหมายยิ่งของคริสเตียน คือ ความรัก “ทาง ที่ดีที่สุด” (1 คร. 12:31) คำสั่งสอนเพื่อให้ “รักซึ่งกันและกัน” ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ มากกว่าคำสอนอื่น ๆ มี 8 ครั้งที่พระคัมภีร์บอกเราว่าเราต้องปฏิบัติต่อกันและกันอย่างไรใน ในฐานะผู้เชื่อด้วยกันและมีถึง 11 ครั้ง ที่สั่งให้เรารักกันและกัน และหากท่านรวมเอาพระบัญชา โดยตรงของพระคริสต์ที่ว่าจงรักซึ่งกันและกัน ซึ่งบันทึกไว้ในพระกิตติคุณ ยอห์น ซึ่งเน้นรวม ทั้งสิ้น 16 ครั้ง ถ้าตัวเราตั้งต้นที่พระบัญชาสำคัญของพระเยซูคริสต์ที่มีต่อพวกสาวกของพระองค์ เราจะไม่แปลกใจที่จะพบการเน้นนี้ในพระคัมภีร์ใหม่ เพราะพระองค์ตรัสไว้ว่า “เราให้บัญญัติใหม่ ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน....” ดังนั้นแหละคนทั้งปวงก็จะรู้ได้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็น สาวกของเรา (ยอห์น. 13:34) ส่วนที่เป็นภาคปฏิบัติไม่เป็นเพียงแค่ทฤษฎีเท่านั้น เพราะแต่ละข้อได้ผ่านการทดสอบ มาแล้วและใช้ได้ผล เมื่อเรานำไปปฏิบัติจริง เราก็คงกลายเป็นส่วนหนึ่งของขบวนการอันทรงอำนาจยิ่งในแผ่นดินโลก นั่นคือ การประสานสัมพันธ์ในพระกายแห่งพระเยซูคริสต์

แท้จริงแล้วคำสั่งสอนเกี่ยวกับ “ซึ่งกันและกัน” ที่เพิ่มเติมเข้ามามากที่สุดในพระคัมภีร์ใหม่ กล่าวถึงการแสดงความรักด้วยการกระทำ เป็นคำสอนให้เราวิธีแสดงความรักนั่นเอง ความรู้และวิจาร์ณญาณทุกอย่างที่ท่านทั้งหลายจะสังเกตได้ว่าสิ่งใดประเสริฐที่สุดและเพื่อท่านจะได้เพิ่มความบริสุทธิ์ และไม่เป็นที่ติได้ในวันแห่งพระเยซูคริสต์จะได้เป็นผู้ที่บริสุทธิ์ด้วยผลของความชอบธรรม ซึ่งเกิดขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อถวาย พระเกียรติ และความสรรเสริญแด่พระเจ้า” (ฟป. 1:9) คำสั่งสอนเกี่ยวกับ “ซึ่งกันและกัน” ดังต่อไปนี้

- **เป็นอวัยวะแก่กันและกัน** “เราผู้เป็นหลายคนยังเป็นกายอันเดียวในพระคริสต์ และเป็นอวัยวะแก่กันและกัน”(โรม 12:5)

- **จงรักซึ่งกันและกัน** “จงรักกันฉันพี่น้อง” (โรม 12:10)

- **จงให้เกียรติแก่กันและกัน** “ส่วนการที่ให้เกียรติแก่กันและกันนั้น จงถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว” (โรม 12:10)

- **มีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน** “ขอพระเจ้าแห่งความเพียรและความซื่อ ทรงโปรดช่วยให้ท่านมีน้ำใจเดียวกันตามอย่างพระเยซูคริสต์” (โรม 15:5)

- **จงยอมรับซึ่งกันและกัน** “เหตุฉะนั้น จงต้อนรับกันและกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับท่าน เพื่อ พระเกียรติของพระเจ้า” (โรม 15:7)

- **จงเตือนสติซึ่งกันและกัน** “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านบริสุทธิ์ด้วยความดีและพร้อมด้วยความรู้ ทุกอย่าง สามารถจะเตือนสติซึ่งกันและกันได้” (โรม 15:14)

- **จงหักทลายซึ่งกันและกัน** “ขอฝากความคิดถึงมายังปรีศคาและอาควิลลา.... และขอฝากความคิดถึงมายังคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของเขาด้วย ขอฝากความคิดถึงมายังอาเปเนทส์ที่รักของข้าพเจ้า.... ขอฝากผู้ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อท่านทั้งหลาย... จงต้อนรับกันด้วยธรรมความคิดถึงมายังมาเรีย เนียมจูอันบริสุทธิ์ บรรดาคริสตจักรของพระคริสต์ ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายด้วย” (โรม 16:36)

- **จงรับใช้ซึ่งกันและกัน** “ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่าน เป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้กันและกันด้วยความรักเถิด” (กท. 5:13)

- **จงช่วยรับภาระของกันและกัน** “จงช่วยรับภาระของกันและกัน ท่านจึงจะได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระคริสต์” (กท. 6:2)

- **จงอดทนต่อกันและกัน** “คือจงมีใจถ่อมลงทุกอย่าง และใจอ่อนสุภาพ อดทนนาน และอดกลั้นต่อกันและกันด้วยความรัก” (อฟ. 4:2)

- **จงยอมฟังกันและกัน** “จงยอมฟังกันและกันด้วยความเคารพในพระคริสต์” (อฟ. 5:21)

- **จงหนุนใจกันและกัน** “เหตุฉะนั้นจงหนุนใจกัน และต่างคนต่างจงก่อกันขึ้น” (1 ทส. 5:11)

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ คือหลักจริยธรรม คุณธรรมและค่านิยมโดยรวมในการดำรงชีวิตของคริสเตียนที่รับผิดชอบต่อสังคม ตั้งแต่สังคมที่เล็กที่สุดคือครอบครัวจนถึงสังคมที่ใหญ่ที่สุดคือ ประเทศชาติ สามารถสรุปจากคำว่า “ซึ่งกันและกัน” ใน ธรรมคัมภีร์เป็นมาตรฐาน ซึ่งข้อความดังกล่าวสามารถนำไปปฏิบัติให้เป็นจริงและบังเกิดผลได้ โดยการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ประกาศรี สืออำไพ, 2550)

แนวทางปฏิบัติเพื่อเข้าถึงจริยธรรมในการดำรงชีวิตที่รับผิดชอบต่อสังคม

1. **การเสริมสร้างกันและกันจากหลักจริยธรรม** คุณธรรมและค่านิยมของคริสเตียนในการดำรงชีวิตที่รับผิดชอบต่อสังคม ดังที่กล่าวมาแล้วนั้นสามารถนำไปปฏิบัติจริงได้ และการเกิดผลสามารถสังเกตได้โดยดู ผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (The fruit of the Spirit) จากพระธรรมกาลาเทีย

2. **ความรัก** ความรักและความเกลียดเป็นความรู้สึกที่เข้าใจได้ยาก แต่พวกเราหมกมุ่นถึงความรู้สึกทั้งสองอย่างฉาบฉวย หลายครั้งไม่ได้คิดถึงความหมายที่แท้จริง ถ้าเราจะดูคำสอนใน พระคัมภีร์ทั้งหมดเกี่ยวกับความรัก อาจจะนำมาเขียนเป็นหนังสือได้หลายเล่ม แต่ในที่นี้เรา จะจำกัดขอบเขตบ้าง ในพระธรรมกาลาเทียบทที่ 5 ความรักคือความรู้สึกที่คริสเตียนต้องมีต่อ ผู้อื่นและใน บทนี้เราจะพูดถึงความรักในแง่นี้ พระคัมภีร์อีก 2 ตอน คือ ในมัทธิว (มธ. 5:21) และเฉลยธรรมบัญญัติ (19:9) จะช่วยให้เราเข้าใจความหมายของความรักในระหว่างพี่น้องชัดเจนยิ่งขึ้น

3. **ความปลอบปล้ำใจ** เพราะว่าเราไม่อาจถือพระกิตติคุณที่อาจารย์เปาโลนำมาประกาศและคำสอนของผิวในเวลาเดียวกันได้ เพราะความปลอบปล้ำใจมาจากพระคุณของพระเจ้า แต่การให้ร้ายคนอื่น เป็นมาจากพระบัญญัติ อาจารย์เปาโลจึงนำเอาผลของทั้งสองสิ่งนี้มาเปรียบเทียบกัน เพื่อชาว กาลาเทียจะได้เข้าใจ และสามารถเลือกสิ่งที่ดีอีกครั้งที่อาจารย์เปาโลไม่ได้พูดเรื่องใหม่ แต่กล่าวถึงสิ่งที่มีอยู่แล้วในพระคัมภีร์เดิม

พระเจ้าไม่ประสงค์ให้ประชากรของพระองค์ดำเนินชีวิตไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ดังนั้นในการจัดเตรียมแต่ละครั้งของพระองค์เพื่อพวกเขา พระองค์จะทำให้สถานการณ์ เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้พวกเขาคิดและทำสิ่งใหม่ ๆ สิ่งหนึ่งที่พระองค์ทรงทำก็คือเทศกาลอยู่เพิง (นันทนา กปิลกาญจน์, 2552)

โมเสสสั่งชาวอิสราเอลว่า “ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด เมื่อเข้าได้เก็บพืชผลที่ได้ จากแผ่นดินนั้นเข้ามา.... ในวันแรกเจ้าจงนำเอาผลจากต้นมะม่วง ใบบินทผล้ม กิ่งไม้ที่มีใบมาก กิ่งต้นได้.... เจ้าจงอยู่ในเพิงเจ็ดวัน... เพื่อชาติพันธุ์ของเจ้าจะได้ทราบว่า เมื่อเราพาคนอิสราเอล ออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้น เราได้ให้เขาอยู่ในเพิง” (ลนต. 23:39 และข้อต่อ ๆ ไป) “ใน การเลี้ยงนั้นท่านจงปิติร่าเริง” (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:14) พระเจ้าทรง

กำหนดพิธีเลี้ยงนี้ภายหลังการเก็บเกี่ยว ขณะที่ชาวอิสราเอลกำลังดีใจที่ได้ พืชผล และจะเป็นเวลาที่พัก หลังจากการทำงานหนักในการเก็บเกี่ยวผล พวกเขาต้องล้มความเหน็ดเหนื่อยไปเสียสิ้น

ทั้งหมดนี้คือตัวอย่างของหลักปฏิบัติของชาวคริสเตียนเพื่อเข้าถึงจริยธรรมในการดำรงชีวิตที่รับผิดชอบต่อสังคมในมุมมองส่วนตัวและปฏิสัมพันธ์ของตนเองที่มีต่อพระเจ้า

องค์ความรู้ใหม่

ในการเขียนบทความนี้ ทำให้ผู้เขียนค้นพบว่า การอยู่ในสภาพแวดล้อมแบบโลกียะอาจทำให้ผู้ที่มิศรัทธารู้สึกโดดเดี่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องเผชิญกับความเข้าใจผิดหรือแม้แต่ความเป็นปฏิปักษ์ ลองหา กลุ่มสนับสนุน ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มคริสตจักร กลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ หรือแม้แต่เพื่อนสนิทไม่ว่าคนที่เชื่อในสิ่งเดียวกัน ชุมชนนี้จะให้กำลังใจ คอยดูแล และมอบพื้นที่ปลอดภัยให้คุณพูดคุยถึงความท้าทายที่คุณกำลังเผชิญ การแบ่งปันประสบการณ์กับผู้อื่นที่เข้าใจความยากลำบากในการดำเนินชีวิตคริสเตียนในโลกแบบโลกียะสามารถสร้างความมั่นใจและเสริมพลังใจได้อย่างเหลือเชื่อ

ผลกระทบจากการดำเนินชีวิตตามความเชื่อของคุณไม่ได้ปรากฏให้เห็นในรูปแบบของการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่หรือผลลัพธ์ที่เห็นได้ชัดในทันทีเสมอไป บางครั้ง การกระทำเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่แสดงความเมตตา ความซื่อสัตย์สุจริตอย่างสม่ำเสมอ และความเข้มแข็งที่เจียรจ้นต่างหากที่สร้างความประทับใจไม่รู้ลืม จำไว้ว่าพระเยซูของทรงตรัสถึงความเชื่อเหมือนเมล็ดมัสตาร์ด สิ่งที่คุณเหมือนไม่มีนัยสำคัญแต่เติบโตเป็นสิ่งที่ทรงพลัง ความเต็มใจที่จะยึดมั่นในความเชื่อของคุณ แม้ในยามที่ไม่มีใครสังเกตเห็น เป็นพันธสัญญาอันทรงพลังที่สามารถหล่อหลอมมุมมองของผู้อื่นเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ได้

สรุป

มุมมองของศาสนาคริสต์ต่อการดำเนินชีวิตมองว่า ชีวิตคือการมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า (God) และดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระองค์ โดยมีเป้าหมายสูงสุดคือการได้รับชีวิตนิรันดร์ในสวรรค์ ชีวิตบนโลกนี้จึงเป็นเพียงการเตรียมพร้อมสำหรับการใช้ชีวิตนิรันดร์ มุมมองของชีวิตตามแนวศาสนาคริสต์มองว่า ชีวิตเป็นของขวัญจากพระเจ้า และมีจุดประสงค์เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ผ่านการดำเนินชีวิตตามคำสอนของ พระเยซูคริสต์ การเชื่อฟังพระบัญญัติ และการรักเพื่อนมนุษย์ ชีวิตคริสเตียนมุ่งเน้นไปที่ความสัมพันธ์กับพระเจ้า และการรับใช้ผู้อื่น หลักจริยธรรมในการดำรงชีวิตที่รับผิดชอบต่อสังคมตามแนวศาสนาคริสต์เน้นการปฏิบัติตามหลักคำสอนของพระเยซูคริสต์ ซึ่งสอนให้รักพระเจ้าและรักเพื่อนมนุษย์ ซึ่งรวมถึงความรัก ความยุติธรรม ความเห็นอกเห็นใจ และการแสวงหาความศักดิ์สิทธิ์ นอกจากนี้ ยังมีหลักการอื่น ๆ ที่สำคัญ เช่น การเคารพผู้อื่น การซื่อสัตย์ การมีความรับผิดชอบ และการทำงานเพื่อส่วนรวม และหลักหลักจริยธรรมที่รับผิดชอบต่อสังคมตามแนวศาสนาคริสต์เน้นการประพฤติตามหลักคำสอนของพระคัมภีร์ ได้แก่ การเสริมสร้างกันและกันจากหลักจริยธรรม ความรัก ความปลาบปลื้มใจ

การดำเนินชีวิตตามความเชื่อคริสเตียนในสภาพแวดล้อมทางโลกนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย แต่เป็นการเดินทางที่สามารถทำให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณลึกซึ้งยิ่งขึ้น และส่งผลกระทบเชิงบวกต่อคนรอบข้าง ในโลกที่มักมีช่องว่างระหว่างระบบความเชื่อ การเป็นแสงสว่างแห่งความรัก ความถ่อมตน และความจริงใจ อาจเป็นประจักษ์พยานอันทรงพลังถึงอิทธิพลของพระคริสต์ จงโอรับโอกาสในการฝึกฝนความเชื่อในสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่มีความหมาย โดยเชื่อมั่นว่าการกระทำอันเมตตากรุณาแต่ละครั้ง การแสดงความซื่อสัตย์สุจริตแต่ละครั้ง และคำพูดอันอ่อนโยนแต่ละครั้ง จะนำไปสู่ภาพรวมที่ใหญ่ขึ้น ซึ่งเป็นการสะท้อนความรักของพระเจ้าอย่างเจียบ ๆ แต่ทรงพลัง

บรรณานุกรม

- ประกาศรี สีสหภาพ. (2550). *พื้นฐานการศึกษาทางศาสนาและจริยธรรม*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประทีป ฉัตรสุภาวงศ์. (2565). ชีวิต ความเจ็บป่วย และความตายในคริสต์ศาสนา. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏ*. 1(1), 76-87.
- พระมหาจินดา อาจารย์กุสโล. (2524). *ศาสนาปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: สามัคคีสาส์น.
- ธีรภัทร์ เสรีรังสรรค์. (2553). *นักการเมืองไทย: จริยธรรม ผลประโยชน์ทับซ้อน การคอร์รัปชัน สภาพปัญหาสาเหตุผลกระทบ แนวทางแก้ไข*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สายธาร.
- นวม สงวนทรัพย์. (2537). *สังคมวิทยาศาสนา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- นันทนา กปิลกาญจน์. (2552). *ประวัติศาสตร์และอารยธรรมโลก (ฉบับปรับปรุง)*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์. *หลักความเชื่อ*. สืบค้น 25 มิถุนายน 2568 จาก <https://www.churchofjesuschrist.org/study/scriptures/pgp/a-of-f/1?lang=tha>
- ศิลปวัฒนธรรม. *ความสุขที่แท้จริง ฉบับ “อริสโตเติล” ปรัชญาทรงอิทธิพลที่ไม่ได้เข้าใจยากอย่างที่คิด*. สืบค้น 30 มิถุนายน 2568 จาก https://www.silpa-mag.com/history/article_27380
- สมาคมพระคริสตธรรมไทย. (2531). *พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ (ฉบับ 1971)*. กรุงเทพฯ: สมาคมพระคริสตธรรมไทย.
- สมาคมพระคริสตธรรมไทย. (2514). *ไบเบิล พระคริสต์คัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิม*. กรุงเทพฯ: สมาคมคริสตธรรมในประเทศไทย.
- สมาคมพระคริสตธรรมไทย. (2554). *พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ ฉบับที่ 19*. กรุงเทพฯ: สมาคมพระคริสตธรรมไทย.
- สุชีพ ปุญญานุภาพ. (2516). *ประวัติศาสตร์ศาสนา*. กรุงเทพฯ: เพ็ญอักษร.
- วิภารัตน์ ธาราธิราภ. (2560). การพัฒนาความเสมอภาคในสังคมเมืองเชิงพุทธบูรณาการ. *วารสารบัณฑิตศึกษาปริทรรศน์*. 13(ฉบับพิเศษ), 73-74.
- Robert M. S. *การเคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์*. สืบค้น 28 มิถุนายน 2568 จาก <https://ing.org/first-principles-religion-human-dignity-freedom-expression-freedom-religion/#dignity>